

Nr 56.

Av herr **Lovén**, om årligt understöd åt änkan *Emma Andersson*.

Den 25 december 1910 omkom genom olyckshändelse extra matrosen å ångfärjan Drottning Victoria Axel Andersson. De närmare omständigheterna därvid voro följande.

Andersson skulle klockan 19 övertaga tjänstgöringen som vaktman å ångfärjan Drottning Victoria, som vid tillfället var upplagd i reservläget i Trälleborgs hamn. Vid tillfället rådde svår snöstorm. Vägen till reservläget, vilken då liksom nu ledde förbi landningsbroarna, längs södra färjeläget och östra hamnbassängen, var från södra färjeläget till reservfärjeläget icke försedd med staket eller annat skydd. Ej heller fanns belysning anordnad, varför i snötjockan och stormen starkt mörker rådde. Mitt för södra färjeläget svänger vägen i rät vinkel till vänster längs hamnbassängen. Här har Andersson kommit för långt fram, stupat ned för branten ut i hamnbassängen och drunknat.

Andersson efterlämnade änka med två små barn utan andra tillgångar än det mycket blygsamma lösöret. Från statens järnvägar erhöles ingen som helst ersättning. Under de 23 år, som sedan dess förflutit, har änkan Emma Andersson fört en hård kamp för sitt och sina barns uppehälle utan annan hjälp från utomstående än ett bidrag från föreningen »Gör Godt», som under några år tillföll henne vid julen.

Den 1 oktober 1924 antogs hon emellertid som städerska vid Trälleborgs ångfärjestation för därvarande överliggningsrum för tågpersonalen och den 1 november samma år för stationens expeditionslokaler. Ersättningen härför, som i början uppgick till 40 respektive 35 kronor per månad, höjdes på grund av utökning av lokalerna, så att den från den 15 maj 1925 utgjorde 65 respektive 35 kronor och från den 1 mars 1931 65 respektive 70 kronor. Från 1 januari 1933 är hon dock uppsagd från städningen av expeditionslokalerna och har därför för sitt uppehälle från den tiden endast 65 kronor per månad.

Det har vid förfrågan upplysts, att hon fullgjort sina åligganden med stor noggrannhet och till vederbörandes synnerliga belåtenhet.

Att statens järnvägar kunnat undgå att tillerkänna Emma Andersson någon gottgörelse vid mannens frånfälle förefaller egendomligt, men förmodas stå i samband med vid tiden för dödsfallet gällande lagstiftning. Att hon, om olycksfallet inträffat i närvarande tid, kommit att åtnjuta pension är påtagligt. Men även om ersättningsskyldighet enligt lag icke skulle åligga statens järnvägar, synas i förevarande fall synnerligen starka billighetsskäl tala för att vederbörande icke lämnas utan hjälp.

Det torde härvid med fullt fog kunna pekas på, att olycksfallet skett inom statens järnvägars område på väg till tjänstgöring, och att orsaken till detsamma i främsta rummet varit den fullständiga frånvaron av skyddsanordningar.

Änkan Andersson har visserligen ännu kvar en städning vid statens järnvägar, men dels kan denna bli föremål för indragning när som helst och dels är hennes hälsa sådan att hon inte med någon säkerhet kan veta hur länge hon kan fortsätta med sitt arbete. Angående denna sak närslutes läkarebetyg.

Fru Andersson har två söner, den ene gift, med familj och tillfällig anställning, den andre arbetslös.

Fru Andersson är i stort behov av ekonomisk hjälp och det torde av ovan anförda framgå, att staten har skyldighet att här träda emellan.

Med stöd av ovan anförda hemställes,

att riksdagen ville besluta, att änkan Emma Andersson i Trälleborg tillerkännes ett årligt understöd av 600 kronor att utgå av statens järnvägars trafikmedel från och med den 1 januari 1934, så länge hon lever i sitt nuvarande änkestånd.

Stockholm den 17 januari 1934.

Carl Lovén.

Bilaga.

Aldersbetyg.

Att änkefru Emma Andersson, f. Nilsson, är född den 25 februari år 1885 (åttiofem) i Trälleborgs församling i Malmöhus län, betygar Trälleborgs församling i Malmöhus län den 12 januari år 1934.

Johan Ljungdahl.

Kyrkoherde.

Fru Emma Andersson, som denna dag av mig undersökts, företer tydliga tecken på reumatiska affektioner såväl i bägge knälederna, som ock i högra handens fingerleder. Lederna ömma och svullna och värka. Sjukdomen synes vara av progressiv natur, intygat.

Trälleborg den 14 januari 1934.

Hilding Lavesson.

Leg. läk.